

znovu odemykám mobil, jen pro případ, že by mi snad něco uniklo. Ale to se samozřejmě nestalo. Žiju ve fantazijském světě, pokud si myslím, že vyleze ze své kanceláře a udělá dnes pro mě cokoli speciálního.

Tatínek ho drží na uzdě, protože ho připravuje na převzetí debilního týmu Hendersohm. Hendersohm byl odjakživa mým největším soupeřem na trati, a teď se mnou navíc soupeří o čas a lásku mého přítele, což mi připadá jako špatný vtip.

Minutu po půlnoci se ozve klepání na dveře. Říkám klepání, ale ve skutečnosti jsou to silné rány pěstí.

Jedna moje část chce předstírat, že už spím se špunty v uších, mrtvý před celým světem, abych nemusel chodit ke dveřím a nasazovat před svými přáteli šťastný obličej. Ale ta druhá část je zná příliš dobře na to, než abych si myslel, že když je budu ignorovat, tak odejdou.

Právě ve chvílích, jako je tato, by bylo tak hezké moci říct svému nejlepšímu kamarádovi, že mám problémy ve vztahu a potřebuji být chvíli sám. Jenomže můj vztah je tak velkým tajemstvím, že jsem rovnou mohl podepsat ztracenou dohodu o mlčenlivosti.

Zamilovat se do Jacksona Caldera nebylo součástí mého životního plánu. Už jen proto, že jeho otec je vedoucím týmu mého největšího soupeře. Ale ještě víc mi vadí, že muž, kterého miluji, nesnese, aby byl se mnou viděn na veřejnosti. A soudě podle dnešní noci už se mnou nechce být ani v soukromí. Už to není tak, jak to bývalo, než ho táta požádal, aby se všeho vzdal a stal se z něho posranej workoholik a vedoucí týmu.

Občas, když si prohlížím fotky v heslem chráněné složce v mobilu, už nepoznávám ten pár, který v prvním roce našeho vztahu jezdil na všechny ty lyžařské

dovolené a poklidné pobyty u jezera. Tyhle obrázky ne-souzní s tím, jak osaměle se momentálně cítím.

Bouchání na dveře neustává, a tak se k nim nakonec jenom v boxerkách rozběhnu. Podívám se skrz kukátko, abych měl jistotu, že jsou to ti kretěni, o kterých si myslím, že to jsou, a jakmile se o tom přesvědčím, otevru dveře dokořán.

Harper na mě našťavaně zírá. Nejsem si jistý, jestli je to kvůli tomu, jak dlouho mi trvalo otevřít dveře, nebo kvůli tomu, že jsem se k nim dnes večer odmítl připojit, ale jeho zklamaný pohled ve mně téměř vyvolává potřebu omluvit se. S Harperem jsem se takhle ještě nikdy necítil.

„Fajn, takže teď, když tvůj narozeninový den oficiálně skončil, mohl bys prosím jít s námi dolů a připojit se k nám na steak a drink?“ zeptá se unaveně.

Elijah se za ním opírá o zeď a tváří se znuděně a našťavaně. „Jo, prosím tě, pojd’ se kurva najíst. Celej večer jsme seděli dole v baru a čekali na tebe – a Harper mi nedovolil nic jiného než pražený buráky. Umírám hladu, kurva.“

Jako by mi tyhle řeči snad přidaly na náladě slavit. Jako bych se schovával, jen abych je našťaval. Nejsou to ani kulaté narozeniny. Dvacet devět. Jen jsem je chtěl strávit sám a utápět se v sebelítosti. Protože když na svoje narozeniny nemůžu být s ním, tak nechci být s nikým. Ach bože, moje sebelítost opravdu začíná mít navrch. Nikdo pod třicet by neměl být takhle zahroklý.

„Oba jste idioti. Měli jste se najíst beze mě. Nechce se mi oblékat se a jít dolů. Jak už jsem řekl před pár hodinami, chci jít brzy spát, protože zítra odlétáme do Evropy.“ První zastávka: Harperův a Elijahův domácí závod v Silverstonu. Harper při tom pomyšlení